

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní [redacted] v právní věci žalobce: [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], právně zastoupeného [redacted] advokátem se sídlem [redacted], proti žalovanému [redacted], [redacted] v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2015, sp.zn. [redacted].

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2015, č.j. MHMP 1869053/2015, sp.zn. S-MHMP 1724317/2015 ODA-TAX, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se přiznává právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11 228,-Kč, které je žalovaný povinen zaplatit k rukám právního zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podanou žalobou brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městské části Praha 4, Úřadu městské části, odboru kanceláře tajemníka, oddělení přestupků, ze dne 24. 9. 2015, č.j. P4/075120/15, spis.zn. R1293/15 OKAT/Ziz, kterým byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 34e odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě a byla mu uložena pokuta ve výši 15 000,-Kč a sankce zákazu činnosti na dobu 12 měsíců.

Žalobce namítl, že rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech, neboť ve vedeném řízení nebyla jeho vina prokázána zákonným důkazem, důkaz proti němu byl získán nezákonně. Dále namítl, že v odůvodnění rozhodnutí se žalovaný nevypořádal s tím, zda žalobce může být považován za provozovatele silniční dopravy, tedy za podnikatele v silniční dopravě. V rámci správního řízení nebyly prokázány skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že žalobce porušuje podmínky zákona o silničním provozu ve spojení s § 2 zákona č. 455/1991 Sb., [pozn. zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, (živnostenský zákon)]. Žalobce nevykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění.

Jak žalobce v podané žalobě uvedl, rozhodnutím Městské části Praha 4, Úřadu městské části, odboru kanceláře tajemníka, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 24. 9. 2015, č.j. P4/075120/15, spis.zn. R1293/15 OKAT/Ziz, (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“, nebo „prvoinstanční rozhodnutí“), byl uznán vinným přestupkem podle § 34e odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se měl dopustit tím, že: „aniž by byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, dne 24. 1. 2015 v čase od 10:47 hod. do 11:03 hod. poskytl přepravu cestujícím (zaměstnancům MHMP, když přeprava byla objednána přes mobilní aplikaci Uber). Za poskytnutí přepravy požadoval částku 156,-Kč, která byla zaplacená prostřednictvím platební karty jednoho ze spolucestujících. Zpoplatněná přeprava proběhla vozidlem značky Opel Astra, SPZ 4AN 8300, z Václavského náměstí, Praha 1 do ulice Thomayerova 3, Praha 4, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR a pracovníky Magistrátu hl.m. Prahy, tedy v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě, vykonával práci řidiče taxislužby“

Žalobce má za to, že jeho vina byla prokazována nezákonným způsobem, kdy byl obejit zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole, (kontrolní řád). Zaměstnanci – úředníci, kteří ze své podstaty vykonávají výkon státní správy, byli pasováni do role profesionálních svědků, přičemž svědek [REDAKCE] vypovídal v samotném správním řízení. Z jeho výsledku vyplynulo, že oba cestující neměli žádné pověření k vykonání jízdy či zahájení kontroly, jízdu vykonali na základě ústního pokynu nadřízeného.

S odvoláním na nález Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 291/2000, a další nálezy, žalobce tvrdí, že kontrola jeho osoby započala nastoupením [REDAKCE] a [REDAKCE] do vozidla, výslech kontrolora [REDAKCE] je derivátem od nezákonně získaného důkazu – výsledku [REDAKCE]. Zaměstnanci MHMP jsou zaměstnáni veřejnoprávním subjektem pro výkon státní správy a je nutno je považovat za úředníky. V rámci kontroly jsou povinni vykonávat tuto činnost podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“). Pokud žádná právní norma nezná nepověřenou osobu jednající za správní orgán, která fakticky vykonává kontrolu, pak ani není možné dovodit, že úředník správního orgánu vykonává činnost podle zákona. Činnost svědka [REDAKCE] je z tohoto důvodu třeba považovat za nezákonné jednání a provokaci vůči žalobci, jejímž účelem bylo vyvolat protiprávní jednání.

Žalobce nelze považovat za provozovatele silniční dopravy, neboť nebylo prokázáno, že by takovou činnost vykonával soustavně a za úplatu. Neinkasoval žádné plnění a ani

cestující k zaplacení jízdného nevyzval, tvrzení, že za poskytnutí přepravy požadoval částku 156,-Kč, která byla zaplacená prostřednictvím platební karty jednoho ze spolucestujících, nebylo ničím prokázáno a neodpovídá skutkovému ději.

Dále žalobce vysvětlil, že v rámci aplikace UberPop, mohou jízdu vykonat pouze zaregistrovaní řidiči a to pro předem registrované cestující. Jedná se o uzavřený okruh uživatelů aplikace, jízdy nejsou nabízeny veřejně. Řidič vykonávající odvoz nemůže být považován za taxikáře, neboť aplikace UberPop neumožňuje vykonat odvoz pro kohokoli, je striktně vázán objednávkami skrze aplikaci a nemůže se rovněž s cestujícím domluvit na jízdném, neboť jízdné je hrazeno skrze aplikaci, pro společnost, která ji provozuje. Žalobce se z těchto důvodů nemohl dopustit přestupku podle § 34e odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť nemůže být považován za řidiče provozujícího taxislužbu.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 Afs 104/2005-81 (pozn. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č.j. 2 Afs 104/2005), tvrdí, že postupem správního orgánu prvního stupně a žalovaného nedošlo k porušení právních předpisů. Ani jeden z cestujících nevystupoval jako kontrolní pracovník, ani jako osoba přizvaná ke kontrole. Svědci [REDAKCE] vykonali přepravu jako běžní cestující, jejichž úkolem bylo v souladu s jejich pracovní náplní monitorovat průběh přepravy a následně sepsat základní skutečnosti o přepravě do Oznámení o poskytnuté přepravě. Jednání svědka [REDAKCE] bylo v souladu se zákonem a cílem jeho konání bylo zjistit, zda řidiči dodržují zákonná ustanovení upravující přepravu cestujících. K zahájení kontroly došlo až předložením průkazu [REDAKCE] a pověření ke kontrole, které bylo provedeno po ukončení přepravy, vystoupení cestujících z vozidla a kontrole dokladů hlídkou Policie ČR.

V případě žalobce bylo prokázáno, že vykonává taxislužbu podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě a svým úmyslným jednáním vyvolává protiprávní jednání. Žalobce je přitom postihován jako řidič vozidla, který porušil zákon o silniční dopravě, nikoli jako provozovatel a proto správní orgán prvního stupně ani žalovaný neprokazoval skutečnosti vyplývající ze zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, (živnostenský zákon), neboť naplnění znaku soustavného jednání není třeba a postačuje spáchání jednoho přestupku.

S ohledem na znění § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě žalovaný dovozuje, že přeprava uskutečněná žalobcem spadá pod pojem taxislužba, přičemž žalobce taxislužbu na území hl.m. Prahy vykonával, aniž by pro výkon takové činnosti splnil podmínky vyplývající z vyhlášky č. 23/1998 Sb. hl.m. Prahy. Nad rámec shora uvedeného žalovaný dodal, že aplikace Uber Pop si nemůže osobovat právo upravit si podmínky a pravidla svého podnikání v rozporu s právními předpisy, přičemž se nejedná o uzavřenou komunitu, ale aplikaci otevřenou, běžně inzerovanou a dostupnou na internetu.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po provedeném dokazování a zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu připojeného správního spisu se podává, že Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravně správních agend podal správnímu orgánu prvního stupně oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Podle protokolu č. T/20150421/1/Fk ze dne 23. 4. 2015 o kontrole taxislužby byl žalobce dne 21. 4. 2015 kontrolován a bylo zjištěno, že provedl přepravu osob sjednanou přes mobilní aplikaci Uber, formou UberPop. Žalobce nebyl držitelem koncese na silniční motorovou dopravu, nebyl držitelem dokladů k provozování taxislužby a jeho vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. Zjištěné skutečnosti vyplývají z oznámení o poskytnuté přepravě sepsané dne 21. 4. 2015 [REDAKCE] a [REDAKCE]. Z těchto oznámení rovněž vyplývá, že za přepravu bylo zaplaceno 156,-Kč.

Dne 1. 9. 2015 bylo ve věci konáno ústní jednání, v rámci něhož byl vyslechnut jako svědek [REDAKCE], který uvedl, že jako pracovník MHMP provedl dne 21. 4. 2015 kontrolu vozidel taxi, která spočívala v tom, že se pracovníci Magistrátu nechali odvézt přes mobilní aplikaci Uber. On osobně jízdu nevykonával. Kontrolu žalobce zahájil předložením průkazu, po ukončení jízdy. Ve věci byl vyslechnut svědek [REDAKCE] který jízdu přes mobilní aplikaci objednal a spolu se [REDAKCE] absolvoval.

Správní orgán prvního stupně následně uznal žalobce vinným přestupkem podle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě, jehož se dopustil shora popsáním jednáním, s tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, byla mu uložena pokuta 15 000,-Kč, sankce zákazu činnosti a byl zavázán k náhradě nákladů řízení.

O odvolání žalobce zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí se podává, že žádný z cestujících nevystupoval jako kontrolní pracovník ani jako osoba přizvaná ke kontrole. K zahájení kontroly došlo až předložením průkazu [REDAKCE]. Úkolem cestujících (pozn. [REDAKCE]) bylo v souladu s jejich pracovní náplní monitorovat průběh přepravy. Žalobce byl postižen jako řidič vozidla, který porušil zákon o silniční dopravě, nikoli jako provozovatel, proto nebyly prokazovány skutečnosti vyplývající ze zákona č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon. Z hlediska zákona o silniční dopravě není třeba, aby se řidič vozidla dopouštěl protiprávního jednání soustavně, ale postačuje spáchání jednoho přestupku. Žalovaný s odvoláním na § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě dospěl k závěru, že přeprava uskutečněná žalobcem spadá pod pojem taxislužba.

Městský soud v Praze po právní stránce posoudil věc následujícím způsobem.

Podle § 3 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), *kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu.*

O úkonech podle odstavce 1 se pořídí záznam. Navazuje-li na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění.

Podle důvodové zprávy k citovanému zákonnému ustanovení: „ustanovení o úkonech předcházejících kontrole vychází z dosavadní praxe založené množstvím speciálních

procesních úprav, v nichž jsou za kontrolu označovány i činnosti, které neodpovídají klasickému průběhu kontroly, ale někdy se stávají jejím pravidelným předchůdcem, jindy se realizují samostatně, aniž na ně nutně „klasická“ kontrola musí navazovat – např. různé formy monitoringu, ale též ověřování vnějšího podnětu ke kontrole apod. V současné době se ve většině případů jedná o právním předpisem neupravené úkony. Tato neformálnost však může působit v praxi potíže, a to jednak z hlediska narušení právní jistoty kontrolovaných osob, ale též samotným kontrolujícím, popř. kontrolním orgánům, např. při vyžadování součinnosti již v této předběžné fázi kontroly, anebo při využívání výsledků těmito postupy získaných pro navazující kontrolu.

Jedná se tedy o institut, který kontrolní orgán může, ale nemusí nutně využít, neboť je na jeho uvážení, samozřejmě zohledňujícím povahu konkrétní kontroly, zda je třeba určité předběžné kontrolní úkony provést. *

Účelem tohoto řešení je tedy poskytnutí možnosti kontrolnímu orgánu a kontrolujícímu tam, kde je to již v přípravné fázi třeba, využít svá práva stejně jako u výkonu kontroly (pouze s tím rozdílem, že zatímco v případě samotné kontroly může tato práva vůči kontrolované osobě vynucovat prostřednictvím pokuty, ve fázi úkonů předcházejících kontrole nikoli; jinými slovy realizace úkonů předcházejících kontrole je založena na „dobrovolné“ spolupráci kontrolovaných osob, přičemž není-li kontrolovaná osoba ochotna takovou spolupráci poskytnout, pak tato skutečnost může být signálem k zahájení kontroly), avšak na druhou stranu administrativní zjednodušení této fáze předcházející procesu kontroly, neboť základním rysem těchto úkonů je jejich předběžnost, tj. zpravidla se očekává následné zahájení kontroly. To samozřejmě nevylučuje možnost provedení takových úkonů bez následného zahájení kontroly v případě, že v rámci provádění úkonů předcházejících kontrole dospěje kontrolní orgán k závěru, že zahájení kontroly není třeba. Podstatou provádění úkonů předcházejících kontrole je totiž právě opatření podkladů k posouzení, zda zahájit či nezahájit kontrolu. S tím souvisí též odlišení těchto úkonů od kontroly. Úkony předcházející kontrole však nemohou nahradit samotnou kontrolu. Dospěje-li kontrolní orgán v rámci jejich provádění k pochybnostem o souladu zjištěného stavu se stavem žádoucím, zahájí kontrolu, v rámci níž jsou konkrétní nedostatky identifikovány. S ohledem na zvýšení efektivity kontrolní činnosti však lze dílčí zjištění provedená v rámci úkonů předcházejících kontrole využít při navazující kontrole, aniž by bylo třeba tytéž úkony opakovat, čímž je současně eliminována též případná zátěž kontrolovaných osob. “

Z obsahu celého kontrolního řádu je zřejmé, že při kontrole kontrolní orgán provádí řadu úkonů, jejichž cílem je zjištění, zda kontrolovaná osoba povinnosti vyplývající z právních předpisů či povinnosti, které jí byly na základě těchto předpisů uloženy, skutečně plní. Je nepochybné, a lze dát za pravdu názoru žalobce, že pracovníci Magistrátu hl.m. Prahy, byli při provádění kontroly vázáni kontrolním řádem, jak však vyplývá z citovaného zákonného ustanovení, je přípustné, aby před zahájením kontroly kontrolní orgán provedl úkony za účelem opatření podkladů pro posouzení, zda je na místě kontrolu zahájit a takto pořízený záznam slouží jako podklad pro kontrolní zjištění. Žalobní námitka týkající se zákonnosti opatřených důkazů není důvodná. Pracovníci [REDAKCE] pořídili záznam o jízdě, kterou s žalobcem sjednali a takto realizovaný úkon vedl k samotnému zahájení

kontroly [redacted] předložením průkazu, v souladu s § 5 odst. 2 kontrolního řádu. Nad rámec shora uvedeného soud připomíná, že aby prováděná kontrola byla efektivní, musí mít kontrolující orgán k tomu odpovídající nástroje. *Správní dozor je obecně chápán jako činnost, při které vykonavatel veřejné správy pozoruje chování nepodřízených subjektů a porovnává je s chováním žádoucím.* (cit. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 3. vydání. Praha, C.H.Beck 1998. str. 144). *Dozor se rozpadá do dvou fází – fáze zjišťování a hodnocení a fáze uplatnění opatření k nápravě nebo sankcí. V rámci první fáze dozorčí orgán neovlivňuje hmotněprávní postavení kontrolovaných subjektů, zatímco ve fázi druhé je tomu naopak, neboť příslušný orgán pomocí správních aktů ukládá povinnosti nebo jinak zasahuje do práv osob.* (cit. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 3. vydání. Praha, C.H.Beck 1998.str. 154).

Nepřiznaným, či skrytým úkonem před zahájením jízdy – objednáním přepravy přes aplikaci UberPop, pracovníci žalovaného [redacted] zjistili skutečnosti, které sloužily jako podklad pro kontrolní zjištění učiněná Lukášem Froňkem. Provedená kontrola bezprostředně navazovala na jízdu žalobce a pořízený záznam o přepravě, jakož i výslech [redacted] spolu s protokolem o kontrolním zjištění, jsou důkazy, které správní orgán pořídil a provedl v souladu se zákonem o státní kontrole a na jejichž základě mohl být (a také byl) zjištěn skutkový stav.

Soud shledal důvodnou námitku žalobce, že jeho jednání nenaplnuje skutkové znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu.

Podle § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě, *práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.*

Podle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.*

Podle § 2 odst. 9 téhož zákona, *taxislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.*

Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že žalobce na základě objednávky přes mobilní aplikaci UberPop přepravil konkrétní osoby z Václavského náměstí, Praha 1 do ulice Thomayerova 3, Praha 4. Přepravované osoby uhradily za dopravu částku 156,-Kč.

Služby poskytované přes mobilní aplikace společnosti Uber, spojují na jedné straně řidiče osobních automobilů a na druhé straně zákazníky, kteří poptávají dopravu. Zákazník, který se přihlásí do aplikace, může zadat požadavek na jízdu s nebo bez určení cíle, následně aplikace dle GPS vyhledá nejbližšího aktivního řidiče. Ten má 15 vteřin na přijetí nebo

odmítnutí a v té chvíli nezná cílovou destinaci (i pokud ji zákazník zadal). V případě odmítnutí má možnost přijetí druhý nejbližší řidič, atd. Po nastoupení zákazníka funguje aplikace současně jako navigace a „taxametr“, po příjezdu do cíle je jejím prostřednictvím provedena bezhotovostní platba, ze které si Uber strhává zprostředkovací poplatek (většinou ve výši 20–25 %); zprostředkovává střet nabídky a poptávky. Vztah mezi řidičem a Uberem je smluvním závazkem k poskytování služby (tj. aplikace) s peněžním protiplněním v určité procentuální výši z výnosu řidiče. Uber může podmiňovat uzavření smlouvy určitými podmínkami vztahujícími se k osobě řidiče, nebo jeho vozidlu. Vztah se zákazníky je upraven smluvními podmínkami společnosti Uber, pouhé použití aplikace k vyhledání řidiče je zdarma. (zdroj: Jan Kupčák: Aplikace Uber z pohledu (nejen) soutěžního práva, [Právní rozhledy 13-14/2016, s. 496]).

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nějde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*

Přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. Tuto koncepci potvrzuje i judikatura Ústavního soudu, podle které je nepřípustné, aby například obecně závazná vyhláška obce nově nebo podrobněji formulovala skutkové podstaty přestupků, které jsou definovány v zákoně o přestupcích nebo v jiných zákonech (viz nález Ústavního soudu ze dne 23. 8. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 47/93, vyhlášený pod č. 179/1994 Sb. a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí, svazek 2, nález č. 39). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2009, č.j. As 7/2009 – 76, „*shora citované ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích a v něm obsažená legální definice přestupku tak respektuje základní požadavek demokratického právního státu - totiž, že státní moc může být uplatňována jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Tímto požadavkem, který bývá pravidelně nazýván jako princip zákonnosti či legality, je vázána veškerá činnost veřejné správy, a proto je nezbytné jej aplikovat též na problematiku správního trestání, jakožto součást výkonu veřejné správy. Z formálního hlediska má pro naplnění tohoto principu zásadní význam zásada "nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege" (tj. není zločinu, není trestu, nestanoví-li tak zákon) [k tomu blíže srovnej Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 411 a násl.].“*

V oblasti správního trestání, o něž se v tomto případě jedná, se uplatňují základní právní principy, jimiž jsou také principy právní jistoty a ochrany legitimních očekávání. Podle ustálené judikatury ESLP totiž základní předpoklady legitimního zakotvení právních povinností spočívají především v dostatečné určitosti, konkrétnosti a jednoznačnosti povinnosti stanovené adresátu (viz např. rozsudek ESLP ze dne 25. 5. 1993 Kokkinakis proti Řecku, série A, č. 2060 - A, rozsudek ze dne 21. 1. 2003 Veeber proti Estonsku, č. stížnosti 45771/99 a rozsudek ve věci Lauko proti Slovensku); (více viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2009, č.j. 7 Afs 76/2008 – 65). Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 16. 10. 2007, č. j. 2 Afs 50/2007 - 94, uvedl, že „*aby postih za správní delikt odpovídal požadavku předvídatelnosti právní regulace a umožnil každému předem "volit"*

mezi jednáním v souladu se zákonem (za které nebude postižen) a jednáním v rozporu se zákonem, za něž mu hrozí postih veřejnoprávní sankcí, musí mít dostatečnou možnost předem rozpoznat, jaké jednání je zákonem či judikaturou považováno za zákonné a jaké za protiprávní."

Ve správním řízení bylo prokázáno a žalobce ostatně ani nenamítá opak, že dne 24. 1. 2015 poskytl přepravu objednanou přes mobilní aplikaci Uber cestujícím. Využívání této mobilní aplikace bylo v rozhodné době dovoleno, žalobce nemohl předem rozpoznat, že jeho jednání by mohlo být považováno za nezákonné, neboť využívání mobilní aplikace Uber nebylo zapovězeno žádným právním předpisem. Z tohoto hlediska není podstatné, zda žalobce provozoval přepravu cestujících za využití mobilní aplikace Uber soustavně a za účelem dosažení zisku; argumentace žalobce v tomto směru není přílehlavá. Pro posouzení, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, je rozhodné, zda jeho jednání vykazuje znaky protiprávnosti, tedy zda v rozhodné době bylo využívání mobilní aplikace Uber v rozporu s platnými právními předpisy.

Povaha aplikace Uber a možnost její regulace jsou ostatně, mimo jiné, i předmětem žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Juzgado Mercantil nº 3 de Barcelona (Španělsko) dne 7. srpna 2015 ve věci C-434/15 (2015/C 363/27) Asociación Profesional Elite Taxi vs. Uber Systems Spain, S.L. nebo žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Rechtbank van koophandel Brussel dne 5. října 2015 – Uber Belgium BVBA v. Taxi Radio Bruxellois NV, vedlejší účastnice řízení: Uber NV a další (Věc C-526/15) (2015/C 429/13), týkající se výslovně otázky, zda pojem „taxislužba“ se použije i na soukromé osoby činné jakožto řidiči, kteří provádějí ridesharing (sdílenou přepravu) tak, že přijímají poptávky na přepravu, které jim jsou nabízeny prostřednictvím softwarové aplikace podniku Uber BV a dalších.

Městský soud v Praze vyšel z toho, že v rozhodné době, nebyla sdílená přeprava (ridesharing) realizovaná prostřednictvím softwarové aplikace UberPop v Praze zákonným způsobem omezena. Správní orgán prvního stupně individuálním správním aktem, nahradil absenci obecné právní úpravy přepravy osob s využitím mobilní aplikace Uber, prvoinstančním rozhodnutím ve vztahu k žalobci porušil zásadu zákonnosti a předvídatelnosti. Rozhodnutí žalovaného, který toto prvoinstanční rozhodnutí aproboval, nemůže z tohoto důvodu obstát. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci plně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které činí zaplacený soudní poplatek 3 000,- Kč, a odměnu právního zástupce podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Podle § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu činí tarifní hodnota 50 000,- Kč, odměna právního zástupce za jeden úkon právní služby činí 3 100,- Kč. Žalobci soud přiznal náhradu nákladů za dva úkony právní služby a to podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) advokátního tarifu, celkem činí náklady řízení 3 000,- Kč, 2 x 3 100,- Kč, tj. 6 200,- Kč, 2x paušální náhrada podle § 13 odst.

3 advokátního tarifu tj. 600,- Kč, celkem 9 800,- Kč a dále 21 % DPH, náklady řízení tedy činí 11 228,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 26. října 2016

samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

